

Sygn. akt VI GC 970/16/3

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 stycznia 2018 r.

Sąd Rejonowy w Tychach Wydział VI Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Jolanta Brzęk

Protokolant: st. Sekretarz sądowy Urszula Łukasik

po rozpoznaniu w dniu 16 stycznia 2018 r. w Tychach

na rozprawie

sprawy z powództwa:

M. J.

przeciwko:

(...) Spółka Akcyjna w W.

o zapłatę

- 1) zasądza od pozwanego (...) Spółka Akcyjna w W. na rzecz powoda M. J. kwotę 4 900,00 zł (cztery tysiące dziewięćset złotych) z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 1 maja 2014 r. do dnia 31.12.2015 r. i ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty;
- 2) zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2 058,64 zł (dwa tysiące pięćdziesiąt osiem złotych sześćdziesiąt cztery grosze) tytułem zwrotu kosztów procesu.

SSR Jolanta Brzęk

Sygn. akt: VI GC 970/16/3

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym w dniu 25 maja 2016 roku powód M. J. wniósł o zasądzenie od pozwanej (...) S.A. w W. kwoty 4 900 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 1 maja 2014 roku do dnia zapłaty i kosztami postępowania.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że zawarł dnia 22 stycznia 2014 r. z B. M. (1) umowę najmu pojazdu zastępczego marki H. (...). Strony ustaliły, że stawka dobowo za najem wynosić będzie 160 zł netto. Powód wskazał, że okres najmu trwał 80 dni zatem kwota wynagrodzenia należnego powodowi wyniosła 12 800 zł brutto. Powód wskazał, że obowiązek pokrycia kosztów wynajmu samochodu zastępczego spoczywa na pozwanym w związku z faktem, iż sprawca szkody w wyniku której uległ uszkodzeniu pojazd uszkodzonym posiadał ubezpieczenie OC u pozwanej. Powód wskazał, że zawarł z uszkodzonym umowę cesji na mocy której uszkodzony przelał na powoda wierzytelność w postaci odszkodowania w związku z koniecznością najmu pojazdu zastępczego. Na skutek zgłoszenia pozwana tylko częściowo uznała roszczenie powoda, wypłacając w dniu 7 maja 2014 r. kwotę 2 300 zł (23 dni x 100 zł netto). Odwołanie złożone przez powoda nie przyniosło zmiany decyzji pozwanej.

W dniu 25 sierpnia 2016 roku Sąd Rejonowy w Tychach Wydział VI Gospodarczy wydał w sprawie VI GNc 1521/16/5 nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym.

W przepisany terminie pozwana (...) S.A. z siedzibą w W. wniosła sprzeciw od nakazu zapłaty zaskarżając go w całości, wnosząc o oddalenie powództwa oraz zasądzenie kosztów postępowania.

W uzasadnieniu sprzeciwu pozwana w pierwszej kolejności podniosła zarzut braku legitymacji czynnej. Pozwana następnie zaprzeczyła jakoby przedstawione przez powódkę cenniki miały uzasadniać wysokość stosowanej przez nią stawek wynajmu. Pozwana podniosła, że stawki wynajmu pojazdu zastępczego nie powinny przekraczać stawek stosowanych na rynku lokalnym. Pozwana wskazała również, iż za celowe i ekonomicznie uzasadnione koszty wynajmu pojazdu zastępczego można uznać koszty naliczone wg. średniej stawki stosowanej na rynku lokalnym. Pozwana zakwestionowała również okres na jaki poszkodowany wynajął pojazd zastępczy. Pozwana wskazała, że uszkodzenia pojazdu nie były rozległe. Zdaniem pozwanej faktyczna naprawa nie powinna trwać dłużej niż ustalone przez pozwaną 23 dni.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 21 stycznia 2014 r., samochód marki S. (...) o numerze rejestracyjnym (...) stanowiący własność B. M. (1) uległ uszkodzeniu w wyniku kolizji drogowej. Ubezpieczycielem od odpowiedzialności cywilnej sprawcy kolizji drogowej była pozwana. Poszkodowana na czas likwidacji przedmiotowej szkody, wynajęła w dniu 22 stycznia 2014 r. samochód zastępczy H. (...) (segment B). Strony umowy przyjęły, że stawka dobową za najem pojazdu zastępczego wynosić będzie 160 zł netto. W/w pojazd był wynajmowany przez poszkodowaną od dnia 22 stycznia 2014 r. do dnia 11 kwietnia 2014 r. Opłata za wynajem samochodu została udokumentowana fakturą VAT nr (...) – obejmującą 80 dni wynajmu na kwotę 15 744 zł.

Powódka zgłosiła pozwanej roszczenie o zapłatę kosztów najmu pojazdu zastępczego. Pozwana wydała decyzję o wypłacie odszkodowania w wysokości 2 300 zł brutto z uwagi na korektę czasu najmu pojazdu do 23 dni i weryfikacji stawki dobowej do kwoty 100,00 zł netto. Powódka odwołała się od decyzji pozwanej, pozwana jednak podtrzymała swoje stanowisko.

Dowód: akta szkodowe na nośniku (k.82), umowa najmu (k.8) wraz z OWU (k.9), protokół zdawczo – odbiorczy (k.10), faktura VAT (k.11), wezwanie do zapłaty (k.14), decyzje pozwanej (k.15,16), odwołanie (k.17-17v), oświadczenie (k.18).

W dniu 22 stycznia 2014 r. poszkodowana i powód zawarli umowę cesji wierzytelności zgodnie, z którą cedent przelał na cesjonariusza swoją wierzytelność – prawo do zwrotu kosztów z tytułu najmu auta zastępczego w związku ze szkodą komunikacyjną z dnia 21 stycznia 2014 r. Mailem z dnia 23 stycznia 2014 r. powód poinformował pozwaną o dokonanej cesji wierzytelności.

Dowód: umowa cesji wierzytelności (k.12), umowa przelewu wierzytelności (k.13). upoważnienie (k.68)

Dobowa stawka za wynajęcie pojazdu zastępczego H. (...), tj. należącego do klasy B tj. 160,00 zł netto przyjęta przez powoda mieściła się w zakresie stawek stosowanych przez inne podmioty zajmujące się profesjonalnym wynajmem samochodów na rynku lokalnym. Pozwana w innych sprawach w których była likwidatorem uznawała stawkę w wysokości 160 zł netto.

Dowód: cenniki (k.22-26, 51-55v) akta szkodowe na nośniku (k.82), dokumenty (k.19-21).

Uzasadniony czas związany z naprawą uszkodzonego pojazdu marki S. (...) o numerze rejestracyjnym (...) w związku ze szkodą z dnia 21 stycznia 2014 roku wyniósł 56 dni, a tym samym okres czasu uzasadniający czas wynajmu samochodu zastępczego wyniósł również 56 dni. Pozwana w dniu 4 marca dokonała weryfikacji i zaakceptowała kosztorys naprawy.

Dowód: pisemna opinia biegłego sądowego A. W. z dnia 20.04.2017 r. (k.90-97), akta szkodowe na nośniku (k.82), umowa najmu (k.8) wraz z OWU (k.9), protokół zdawczo – odbiorczy (k.10), faktura VAT (k.11), wezwanie do zapłaty (k.14), decyzje pozwanej (k.15,16), odwołanie (k.17-17v), oświadczenie (k.18), zeznania świadka B. M. (2) (k.74-75)

Powyższe ustalenia poczynione zostały w oparciu o powołane dowody z dokumentów, które Sąd uznał za wiarygodne w całości. Należy podkreślić, że powołana dokumentacja pomimo iż pochodziła z różnych źródeł przedstawiała spójny obraz przebiegu wydarzeń, który był prawdopodobny w świetle zasad logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego. Z tych względów oceniono wymienione dowody jako w pełni wiarygodną podstawę dla czynienia ustaleń faktycznych.

Sąd poczynił również ustalenia faktycznie w oparciu o zeznania świadka B. M. (2) (k.74-75) uznając je w całości za wiarygodne. W ocenie Sądu zeznaniom ww. świadka należało dać wiarę w całości, jako że generalnie w sposób spójny przedstawiały one okoliczności istotne dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy, które znalazły swój wyraz w wyżej ustalonym stanie faktycznym.

Sąd w przeważającej mierze dał wiarę opinii biegłego sądowego A. W.. Zgodnie z postanowieniem Sądu Najwyższego z 7 listopada 2000 roku (sygn. akt: I CKN 1170/98, OSNC 2001, nr 4 poz. 64) opinia biegłego podlega ocenie – przy zastosowaniu art. 233 § 1 k.p.c. – na podstawie właściwych dla jej przedmiotu kryteriów zgodności z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, poziomu wiedzy biegłego, podstaw teoretycznych opinii, a także sposobu motywowania oraz stopnia stanowczości wyrażonych w niej wniosków (zob. także wyrok Sądu Najwyższego z 15 listopada 2002 roku, V CKN 1354/00).

Sąd nie miał żadnych zastrzeżeń do metody jej opracowania. Przedmiotowa opinia była rzetelna, fachowa i czyniła zadość postawionej tezie dowodowej. Wnioski końcowe wynikające z opinii zostały sformułowane w sposób jednoznaczny, kategoriowy i zostały należycie umotywowane. Sąd nie podziela jedynie wniosków biegłego w zakresie liczenia hipotetycznego czasu naprawy, ponieważ musi on zostać umieszczony w realiach dane sprawy. Biegły nie uwzględnił faktycznej daty zgłoszenia szkody, w ocenie Sądu w sposób nieuzasadniony. Z akt wynika też dokładana data przesłania zaakceptowanego kosztorysu (dołączono maila). Nie sposób od innej daty liczyć technologicznego czasu naprawy.

Sąd jednak w niniejszym przypadku mając na uwadze sposób likwidacji szkody przez pozwaną związaną z końcową akceptacją kosztorysu, która miała miejsce dopiero w dniu 4 marca 2014 r. uznał, że dopiero od tej daty należy rozpocząć okres związany zamówieniem części (3 dni), technologicznym czasem naprawy (6 dni) oraz 1 dniem związanym z wydaniem pojazdu uszkodzonego, co przekłada się ostatecznie na okres związany z naprawą oraz najmem pojazdu zastępczego.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo okazało się w całości zasadne.

Powód żądał zasądzenia kwoty 4 900 zł tytułem części roszczenia wynikającego z faktury za najem samochodu zastępczego.

Pozwany kwestionował wysokość jak i okres najmu samochodu zastępczego, ponad kwotę przyznaną i wypłaconą w toku postępowania likwidacyjnego czyli 23 dni po 100 zł netto za dobę najmu.

Podstawą prawną roszczenia powódki jest art. 509 k.c. zgodnie z którym wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania.

Odpowiedzialność odszkodowawcza pozwanego znajduje podstawę w przepisach ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli

Komunikacyjnych (Dz.U. 2003 r. Nr 124, poz. 1152 ze zm.) oraz normach art. 415 k.c., 436 § 2 k.c. i art. 822 k.c. Przy czym przepis art. 19 przywołanej ustawy o ubezpieczeniach, analogicznie do treści art. 822§ 4 k.c. przyznaje poszkodowanemu roszczenie bezpośrednio od ubezpieczyciela odpowiadającego z tytułu umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej sprawcy.

Stosownie do treści art. 361 § 1 k.c. zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła, a naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono.

Przesłankami odpowiedzialności jest łączne wykazanie trzech przesłanek: zachowanie sprawcy szkody, powstanie szkody w majątku poszkodowanego oraz adekwatny związek przyczynowy pomiędzy zachowaniem a szkodą. Pozwana nie kwestionowała, że doszło do wypadku objętego umową ubezpieczenia w okresie ochrony ubezpieczeniowej oraz że pomiędzy tym zdarzeniem, a zaistniałą szkodą istnieje związek przyczynowo-skutkowy.

Zgodnie z art. 822 §1 k.c., przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem, których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na rzecz której została zawarta umowa ubezpieczenia. Przy tym §4 cytowanego przepisu przewiduje, że uprawniony do odszkodowania może dochodzić roszczenia bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń. W przedmiotowej sprawie nie było przedmiotem sporu, że doszło do zdarzenia objętego ochroną ubezpieczeniową, skutkującego obowiązkiem wypłaty przez pozwaną odszkodowania.

Spornym pomiędzy stronami natomiast okazała się legitymacja czynna powoda, uzasadniona stawka za dobę najmu pojazdu zastępczego oraz uzasadniony okres najmu pojazdu zastępczego.

Podnieść należy, że w myśl obowiązujących przepisów kodeksu cywilnego wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba, że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania (art. 509 § 1 k.c.). Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki (art. 509 § 2 k.c.). Celem i skutkiem przelewu wierzytelności jest przejście na nabywcę ogółu uprawnień przysługujących dotychczasowemu wierzycielowi, który zostaje wyłączony ze stosunku zobowiązaniowego, jaki go wiązał z dłużnikiem. W takim wypadku stosunek zobowiązaniowy nie ulega zmianie, a zmienia się osoba uczestnicząca w nim po stronie wierzyciela. W razie podjęcia kroków celem wyegzekwowania należności, warunkiem otrzymania należności przez nabywcę wierzytelności jest udowodnienie, że takie prawo przysługiwało pierwotnemu wierzycielowi.

Pozwana w przedmiotowej sprawie zakwestionowała legitymację czynną po stronie powoda, wskazując, że nie wykazała on, że osoba wskazana w umowie najmu oraz cesji była umocowana do działania w jego imieniu.

Sąd nie podziela stanowiska pozwanej. Z materiału zgromadzonego w sprawie, tj. upoważnienia z dnia 15 sierpnia 2011 r. wynika jednoznacznie, że powód upoważnił A. R. będącego jego pracownikiem do zawierania umów, aneksów oraz prowadzenia spraw związanych z działalnością powoda. Nadto w świetle brzmienia art. 97 k.c. oraz 103 k.c. nieuzasadnione jest kwestionowanie przez pozwaną braku upoważnienia dla A. R. do działania w imieniu powoda.

Zatem zarzut pozwanej w żaden sposób nie mógł się ostać.

Sąd nie mógł się również zgodzić się z zarzutem pozwanej, co do kwestionowania wysokości stawki dobowej za wynajem pojazdu zastępczego. Z dokumentów zgromadzonych w sprawie wynika, iż przyjęta przez powoda stawka za wynajęcie pojazdu zastępczego (należącego do klasy B) tj. 160 zł netto odpowiadała stawkom stosowanym na rynku lokalnym właściwym dla miejsca zamieszkania strony poszkodowanego. Potwierdzają to liczne cenniki wynajmu dołączone jako dowody w sprawie.

Nie sposób zatem zgodzić się z twierdzeniami pozwanej jakoby stawka ta była zawyżona.

W ocenie Sądu zastosowana przez powoda stawka czynszu najmu pojazdu zastępczego była bez wątpienia stawką rynkową i nie odbiegała w sposób znaczący od pozostałych, a już na pewno nie była stawką najwyższą.

Należy również wyjaśnić, iż przyjęcie cen przeciętnych dla określenia wysokości przysługującego poszkodowanemu odszkodowania, niezależnie od samej metody ich wyliczania, która może być zróżnicowana, nie kompensowałyby poniesionej przez poszkodowanego szkody, gdyby ceny przyjęte u danego przedsiębiorcy (którego przedmiotem działalności gospodarczej jest wynajem pojazdów) byłyby wyższe od przeciętnych. Nadto Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 25 kwietnia 2002 r. (sygn. akt. I CKN 1466/99) stwierdził, iż poszkodowany nie ma obowiązku poszukiwania podmiotów, które oferują swoje usługi w tymże zakresie najtaniej.

Tym samym przyjęcie przez pozwaną tezy jakoby stawka w wysokości 160 zł netto za najem pojazdu klasy B nie była w powyższej sprawie uzasadniona w żaden sposób nie mogła się ostać zważywszy na fakt, że zastosowana przez powoda stawka jak najbardziej mieściła się w granicach stawek stosowanych przez podmioty wynajmujące pojazdy zastępcze w tej klasie tj. klasie B na rynku lokalnym (Woj. (...)).

Dla wykazania stawek wynajmu pojazdów zastępczych funkcjonujących na rynku wystarczający jest bowiem fakt istnienia takich ofert, a skoro takowe funkcjonują na rynku, to oznacza, że potencjalni nabywcy są skłonni uiszczać ceny w takiej wysokości za najem pojazdu.

Po wtóre jak wynika z materiału zgromadzonego w sprawie pozwana powyższą stawkę akceptowała w innych sprawach w których była likwidatorem.

Ponadto przy ocenie stawki najmu pojazdu zastępczego należy mieć na uwadze, iż wypłata odszkodowania powinna nastąpić po stawkach rynkowych a nie uśrednionych, tym samym nie jakichkolwiek podstaw prawnych aby wyciągać średnią arytmetyczną z najniższej i najwyższej stawki najmu spotykanej na rynku wypożyczalni pojazdów zastępczych i wymagać od poszkodowanego aby wynajął pojazd zastępczy za stawkę dobową, która nie będzie przekraczać w sposób hipotetyczny wyliczonej średniej stawki najmu. Sama okoliczność, iż pojazd zastępczy można wynająć za stawkę niższą niż ustalona przez powoda z poszkodowanym nie oznacza automatyzmu ustalenia, że stawka ta nie ma charakteru rynkowego a przez to poszkodowany swoim nieprawidłowym zachowaniem przyczynił się do zwiększenia szkody. Nadto należy wskazać, że poszkodowany ma prawo wynająć pojazd zastępczy tej samej klasy co uszkodzony przed szkodą i nie można zdaniem Sądu nakładać na poszkodowanego obowiązku wynajęcia pojazdu najmniejszego a przez to i najtańszego. Trzeba także mieć świadomość, że szkoda komunikacyjna ze swej istoty jest zdarzeniem niespodziewanym i powoduje liczne komplikacje w sferze codziennych obowiązków zawodowych czy w życiu prywatnym poszkodowanego, należy uznać za uzasadnione takie jego działanie, które zmierza do zawarcia umowy najmu pojazdu zastępczego z podmiotem którego oferta w pierwszej kolejności jest najbardziej dostępna. Pozwana również w żaden sposób nie wykazała, że proponowała poszkodowanemu pojazd zastępczy. Pozwana nie zawnioskowała też opinii biegłego w zakresie wysokości stawki najmu a jedynie na długość okresu najmu samochodu zastępczego.

Zatem zarzut pozwanej w tym zakresie uznać należało również za chybiony.

Rozstrzygając natomiast kwestię zasadnego okresu najmu pojazdu Sąd miał na uwadze, że zgodnie z utrwalonym w orzecznictwie poglądem koszty najmu przez poszkodowanego tzw. samochodu zastępczego obejmować mogą tylko okres konieczny i niezbędny do naprawy pojazdu (wyrok SN z dnia 5 listopada 2004 r., sygn. akt II CK 494/03, Biul. SN 2005/3/11).

Należy wyjaśnić, że w przypadku definitywnej utraty rzeczy odszkodowanie przysługuje za okres od jej utraty do uzyskania odszkodowania (zwrotu innego przedmiotu), a w przypadku utraty czasowej - do chwili odzyskania rzeczywistej możliwości korzystania z niej. (por. uzasadnienie uchwały Sądu Najwyższego z 17 listopada 2011 r., III CZP 5/11).

Ustalenie uzasadnionego okresu najmu pojazdu zastępczego wymagało również powzięcia wiadomości specjalnych, tj. dowodu z opinii biegłego sądowego.

Powołany w sprawie biegły wskazał, że uzasadniony czas wynajmu samochodu zastępczego, czyli czas w jakim warsztat mógł naprawić uszkodzenia samochodu wraz z czasem oczekiwania na dostarczenie części zamiennych i procesem likwidacyjnym szkody to 37 dni kalendarzowych.

Sąd jednak w niniejszym przypadku mając na uwadze sposób likwidacji szkody przez pozwaną związaną z końcową akceptacją kosztorysu, która miała miejsce dopiero w dniu 4 marca 2014 r. uznał, że dopiero od tej daty należy rozpocząć liczyć okres związany z zamówieniem części (3 dni), technologicznym czasem naprawy (6 dni) oraz 1 dniem związanym z wydaniem pojazdu poszkodowanego, co przekłada się ostatecznie na okres związany z naprawą oraz najmem pojazdu zastępczego, wynoszącym 56 dni.

Należy podkreślić, że na okres likwidacji szkody składa się nie tylko sam technologiczny czas naprawy pojazdu, ale również czas oczekiwania na oględziny pojazdu przez przedstawiciela pozwanej, okres oczekiwania na akceptację przez Towarzystwo kosztorysu naprawy dokonanego przez serwis, czas oczekiwania na części zamienne oraz sam okres naprawy pojazdu. W pełni zrozumiałym dla sądu jest, iż warsztat nie przystąpi do naprawy pojazdu jeśli nie będzie miał gwarancji zapłaty za wykonaną przez siebie pracę we wczesnej wyliczonej wysokości. Opieszałość pozwanego w dokonaniu akceptacji kosztorysu, co w przedmiotowej sprawie miało miejsce dopiero 4 marca 2014 r. nie może obciążać poszkodowanego, tym bardziej, że poszkodowany nie ma żadnej możliwości przyspieszenia wydania decyzji przez towarzystwo ubezpieczeń, a co za tym idzie nie można przyjąć, iż czas oczekiwania nie zalicza się zasadnego okresu najmu pojazdu zastępczego.

Dodatkowo należy wskazać, że fakt daty odnotowania w systemie (...) zgłoszenia dodatkowych oględzin nie wykazuje czy nastąpiły one z przekroczeniem terminów, czy zbyt opieszale. O wpisie decyduje likwidator szkody – rzeczoznawca, a nie poszkodowany czy zakład naprawczy.

Wobec powyższego, Sąd przyjął za uzasadniony czas związany z naprawą uszkodzonego pojazdu marki S. (...) o numerze rejestracyjnym (...) w związku ze szkodą z dnia 21 stycznia 2014 roku w wysokości 56 dni, a tym samym okres czasu uzasadniający czas wynajmu samochodu zastępczego wyniósł również 56 dni.

Sąd zatem uznał dochodzone przez powódkę roszczenie za w części zasadne, a ponieważ powód dochodził w postępowaniu części roszczenia w punkcie 1 wyroku zasądono od pozwanej na rzecz powoda kwotę 4 900 zł.

O odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 481 k.c. w zw. z art. 817 k.c. Zgodnie z art. 817 § 1 k.c. ubezpieczyciel obowiązany jest spełnić świadczenie w terminie trzydziestu dni, licząc od daty otrzymania zawiadomienia o wypadku. Jak wynika z § 2 gdyby wyjaśnienie w powyższym terminie okoliczności koniecznych do ustalenia odpowiedzialności ubezpieczyciela albo wysokości świadczenia okazało się niemożliwe, świadczenie powinno być spełnione w ciągu 14 dni od dnia, w którym przy zachowaniu należytej staranności wyjaśnienie tych okoliczności było możliwe. Jednakże bezsporną część świadczenia ubezpieczyciel powinien spełnić w terminie przewidzianym w § 1. Powód domagał się odsetek ustawowych od dnia 1 maja 2014 roku, a żądanie to pozostawało uzasadnione w świetle powołanych przepisów.

Wobec jednak zmiany brzmienia art. 481 k.c., odsetki od dnia 1.01.2016r. do dnia zapłaty zasądono w brzmieniu (ustawowe odsetki za opóźnienie) dokonanych ustawą z dnia 9 października 2015 r. o zmianie ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, ustawy - Kodeks cywilny oraz innych ustaw (Dz. U. z 2015 r., poz. 1830).

O kosztach postępowania orzeczono w punkcie 2 wyroku na podstawie art. 98 i 99 k.p.c. zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Na łączną kwotę kosztów postępowania złożyły się kwoty: 245 złotych tytułem opłaty od pozwu, 17 zł tytułem opłaty od pełnomocnictwa, 1200 złotych tytułem kosztów zastępstwa procesowego ustalona zgodnie z §2 pkt. 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku

w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 roku, poz. 1804), , 596,64 zł tyt. zaliczki biegłego co daje łączną kwotę 2 058,64 zł.

SSR Jolanta Brzęk